

csüggött, csak egy pillantást kérve. Én hidegen fordultam el tőled és te most talán már olyan hideg vagy, mint az én arcom volt akkor.

Lucius! pedig szerettelek, akkor a csókokoddal a szerelmet is a lelkembe loptad. Sirtam sokat, de szólni nem mertem és nem is akartam. Bocsáss meg. Szabin nő voltam s te római férfi vagy, erőszakos, népem iránt kegyetlen.

Most már nem tudom, hogy szabin vagyok, csak azt érzem, hogy nőnek születtem és te férfi vagy, erős, aki a lelkemet kérted kérő férfiszóval.

Lucius! Csak egyszer jöjj még, hadd vegyem vissza azt az egy csókomat tőled és veled megyek és az én két gyöngye karomat tartom a lesújtó szabin kard elé, mert azt akarom, hogy élj, hogy velem és nekem élj.

Igy beszélt Szabina a sátor előtt, amíg a harcba indult. Luciust várta remegve. Szemére lassan könnyfátyol ereszkedett és szomorú fejét csüggedten hajtotta le a szőnyegre, melyen ült. Kimerült volt. A fájdalom, a szomorúság kiszívták erejét. Elaludt. Este volt már és a hold fehérre csókolta a tábor barna sátrait, amikor a sereg visszajött a harcból, Lucius is velük jött és amint meglátta Szabinát a sátor előtt, letérdelt mellé úgy fegyveresen és megérintette az arcát.

Azután a kezét fogta meg és fölemelve ajakához vitte.

És a leány megremegett, ajkai megnyíltak és egy szó röppent ki rajta: Lucius. Remegve, gyengéden szállt ki a szó a leány ajkán és Lucius szívét a hangra megfogta valami. Megpattant a lelkében egy húr és győzelmes dallamok szálltak fel a szívéből.

Megfogta a leány fejét és magához vonta. Szabina pedig az érintésre felébredt és maga mellett látta Luciust és érezte erős karjának szorítását. Szemében kristálytisztá könny gyöngyözött és most már másodszor repült el ajkáról a szó remegve: Lucius.

És Lucius lelkében nevető boldogsággal rakta le fegyvereit, melyekkel nem is olyan rég diadalmas harcot vívott és szíven egy hatalmas bizonyosság villant keresztül. Érezte, hogy ezen a napon két ütközetet nyert meg. A szabin férfiak harcát és saját életének csatáját.

Október.

A jöttödet megsíratom,
És nem kereslek már vakon.

A messze hegyek lila fénye . . .
A tünt boldogság költeménye.

A régi mustnak nincsen íze,
A régi múltnak nincsen szíve.

Ne ferd a nyárt oly esztelen . . .
. . . Megérkezted már nesztelen.

RADVÁNYI SÁNDOR.